Оазис на любовта

От гъсеница до пеперуда

Практически учебник за християнски работници

Кийт Де Майо

УЧЕБНИК ЗА БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ

ОТ ГЪСЕНИЦА ДО ПЕПЕРУДА

Практически учебник за християнски работници

Кийт Де Майо

Биография:

Morris, H.M. ***The Genesis Record,*** **Baker House, Michega: 1976.**

Pink, A.N. ***Gleanings in Genesis,*** **Moody Press, Chicago, 1950.**

Walvoord and Zuck ***The Bible Knowledge Commentary*****, Victor Books, USA, 1985.**

От гъсеница до пеперуда - Практически учебник за християнски работници
първо издание 1993 г. - Кийт Де Майо

Пресгрупа Оазис на Любовта е:
Гл. Редактор Кийт Де Майо, Редактори: Габриела Димитрова. Димитър Димитров. Предпечатна подготовка, графичен дизайн и техн. оформление: Димитър Ангелов, Емил Пелтеков, Художници: Таня Митакова, Илиян Петков, Вирджиния Стоянова, Превод Габриела Димитрова. Димитър Димитров. Милена Тюфекчиева. Мариела Кьцова

Адрес на редакцията: София 1504 ул. Николай Ракитин №2а. 6 ет, тел (02) 71-41-225

Въведение

Напоследък в Църквата има много поучения и проповядване относно праведноста на новородения вярващ, властта му и неговото ново създание. Това ударение има положителен ефект при извеждането на християните от различни робства, които са ги държали вързани. Но въпреки това, само такова ударение не е достатъчно. Когато попадне на почва на мъже и жени като Яков, то произвежда реколта от гордост, инати хора, които непрекъснато мислят за себе си, борят се за "моите" права и искат да сграбчат първото място.

Кое ще промени този вид манталитет? Кое ще накара Църквата, християнските работници и служители да премахнат своите измамни сметки, амбиции, хитрости и лоши намерения и да започнат да се държат като Исус? Отговорът, приятелю мой, е Божията благодат! Като християни ние трябва да се научим да извличаме поука от кривите пътища на Яков и след това да видим, как Бог в Своята благодат и любов го превърна в човека Израел, чиято вяра действаше не само чрез любов, но и чрез търпение и надежда.

Човекът Яков

Първо ще разгледаме Яков като картина на вярващия. Интересно е, че в прототипна форма всеки един от патриарсите е преобраз на някоя определена истина във вярващия. В Авраам виждаме истината за Божия суверенитет и живот на вяра; в Исаак - Божественото осиновление и живот на подчинение, в Яков - Божията благодат и живот на конфликт. В Авраам - избора; в Исаак - новорождението; в Яков - проявлението и на двете природи. Авраам, избраният обект на Божието върховно намерение по необходимост идва пръв, после Исаак - синът, който е роден свръхестествено, наследникът на бащиния дом, последван от Яков - слугата (Осия 12:12). Има още един начин, по който да видим това развитие в типичните преобрази на тримата велики патриарси. В Авраам виждаме изявен прототипа на Бог Отец, в Исаак - този на Сина, в Яков (Израел) намираме прототип и символ на Святия Дух.

Вярно е, че всеки един от тримата велики патриарси, чрез собствената си личност, илюстрира основни истини на Божественото откровение, но освен това трябва да отбележим, че всеки от тях последователно носи в себе си истината, намираща се в предходния, така че нищо не е изгубено. В Авраам наблюдаваме истината при избора - Бог го избира измежду всички други хора на земята. При Исаак виждаме същата истина изявена, което е явно от това, че Бог подминава Исмаил. Исаак представя истината за Божественото осиновление. Той е роден по свръхестествен начин чрез намесата на Божията сила. В Яков можем да наблюдаваме тези две истини заедно с някои важни допълнения.

Това което най-много изпъква, когато наблюдаваме
Божията намеса в живота на Яков е несравнимата благодат, показана от Бог към един толкова недостоен човек; невероятното Божие търпение към него, въпреки че е толкова бавен да повярва в сърцето си; и непроменимата Божия любов, която го следва през целия му криволичещ път. Верността на Бога, която не се променя от никоя човешка невярност и Неговата сила успешно запазват и избавят Яков при безбройните опасности и накрая довеждат до победа на духа над плътта като преобразяват червея Яков в Израел - князът на Бога.

Трябва да отбележим, че Яков не е само прототип на вярващия, но също е преобраз на историята на юдеите. Тук ще ви представим само някои наблюдения:

1. Яков беше набелязан като обект на Божия избор (Римляни 9:10). Такава беше и юдейската нация. Вижте Второзаконие 6:7; 10:15; Амос 3:2.

2. Яков беше възлюбен преди да се роди (Римляни 9:11-13; Еремия 31:2,3).

3. Яков е този, с чието име впоследствие най-често е наричана юдейската нация. Вижте Исая 2:5.

4. Яков е този, за когото Бог обяви, че ще му се ***"слугува"*** (Битие 25:23; 27:29). Вижте Исая 49:22,23; 66:22.

5. Яков е този, на когото Бог даде земно наследство (Битие 27:28; 28:13). Същото се отнася и за юдеите.

6. Яков оцени благословението на Бога, но го търсеше по плътски начини влизащи в противоречие с вярата (Битие 26:27).

7. Яков беше изгонен от земята като резултат от неговия грях (Битие 28:5). Същото се случи и с юдеите.

8. Яков прекара голяма част от своя живот скитайки в изгнание извън страната си. Такава беше и историята на неговите потомци.

9. Измежду патриарсите Яков е определен като скитник и е прототип на скитащия юдеин!

10. Като такъв Яков премина през строгото възпитание на един праведен Бог; същото изпитаха и юдеите.

11. Яков нямаше ***"олтар"*** в страната на изгнанието си: при тези условия нямаше и ***"жертва"*** (Осия 3:4).

12. По време на изгнанието му, сърцето на Яков беше в неговата земя (отечество) (Битие 30:25).

13. С Яков се отнесоха несправедливо в земята на изгнанието му (Битие 29:23; 31:41,42).

14. Яков се превърна в хитър измамник и използваше коварни планове, за да си осигури земните богатства (Битие 30:37,43).

15 По време на изгнанието си Яков получи обещание от Бога, че ще се върне в обещаната земя (Битие 28:15).

16. Яков не получи следващо откровение от Бога по време на всичките години прекарани в изгнание, докато Бог не му каза да се завърне (Битие 31:3).

17. Поради Божията милост Яков беше запазен в земята на изгнанието си и беше обект на Неговата непрестанна и навременна грижа.

18. Яков забогатя в земята на изгнанието си (Битие 30:43).

19. Успехът на Яков породи омраза в тези, сред които пребиваваше временно (Битие 31:1).

20. Най-накрая Яков се завърна в страната си като носеше със себе си богатствата на езичниците (Битие 31:18).

21. Яков накрая е този, който благославя езичниците (Битие 47:7) и действа като Божий пророк (Битие 49).

Сравнете гореспоменатите факти с историята на Израел от 70 до 1948 г.

Предаването на Обещаното благословение Битие 25:19 - 28:22

Раждането на Яков
Битие 25:19-26

Описанието на раждането на Яков и Исав е подходящо въведение към следващите глави, тъй като то се отнася до тяхната борба за надмощие дори преди самото им раждане (Осия 12:3).

Съпругата на Исаак, Ревека, не можеше да има деца, въпреки Божието обещание, че от Авраам ще произлязат народи. За разлика от Авраам, след 20 години безплодие, Исаак се помоли и Бог отговори веднага, като по свръхестествен начин го снабди със син (Битие 25:19-21).

Когато Ревека осъзна, че вътре в нея има конфликт, тя потърси Господа и Той й откри, че двама родоначалници на две нации, се борят в нейната утроба и по-младият ще победи.

Наистина израилтяните (потомци на Яков) и едомците (потомци на Исав) непрекъснато враждуваха помежду си (Битие 25:22,23).

Първият от близнаците беше червен и космат, затова го нарекоха Исав, което означава "червен". На еврейски има интересна игра на думи, която описва този син. Името ***Исав*** [исав] има връзка с думата ***"космат"*** [сеар] и с мястото Сиир[сеир] - ранното име на Едом - на югоизток от Мъртво море, където по-късно се заселва Исав. Еврейската дума за "червен" [адмони] е свързана с името Едом. Тези думи са подбрани внимателно, за да обрисуват природата на Исав и накрая природата на Едом - по-късно станал съперник на Израел (Битие 25:24).

Вторият близнак, Яков, се роди сграбчил петата на брат си. Името му **Яков** [йа-аков] означава 'нека Той да пази' и е избрано поради връзката му с думата ***"пета*** "[акев] и фразата ***"да гледаш отзад"***[акав]. Това име на Яков съвършено описва измамната природа на този син - "този, който сграбчва петата" или "този, който подлага крак (спъва)" (Битие 25:25,26).

Исав продава първородството си
Битие 25:27-34

Като на първороден от близнаците, Авраамовото благословение се падаше на Исав, но естественият ред бе променен от Бога, Чийто пътища не винаги са като човешките (Римляни 9:11,12). В този пасаж ще видим, че Исав е прототип на невярващия, а Яков - на човека на вяра.

Исав израсна като ***"изкусен ловец*** "(Битие 25:27). Ловецът символизира една скитаща се, дръзка, неспокойна природа, която не познава мира. В Библията думата "ловец" има отрицателен смисъл (I Царе 24:11; Йов 10:16; Псалом 140:11; Притчи 6:26; Михей 7:2; Езекиил 13:18). Само двама мъже в Писанието са наречени ***"ловци" -*** Нимрод и Исав. Фактът, че Исав се свързва по този начин с Нимрод, открива неговия истински характер - един бунтовник срещу Божиите намерения. След това ни се казва, че Исав бил ***"полски човек"*** (Битие 25:27). Според Матей 13:38 полето е светът. Исав беше човек от света - ***"блудник" и "нечестив" (***Евреи 12:16).

Забележете, че Исаак обичаше Исав, поради слабостта си към дивеча и че двамата бяха управлявани от своите стомаси. Ревека обичаше Яков вероятно поради откровението, което беше получила в миналото (Битие 25:23). Тъжно е обаче, че домът на Исаак беше разделен, защото всеки родител имаше свой любимец и както Господ е казал: ***"къща, която е разделена не може да устои"*** (Матей 12:25).

Яков беше ***"тих човек и живееше в шатрите",*** очевидно прекарвайки повечето от времето си в грижа за бащините си стада (Битие 25:27). На еврейски думата ***"тих"***е "там", която в други пасажи е преведена като 'съвършен', 'честен', 'неоскверен'. Това че Яков живееше в шатри показва, че в тази обстановка той беше чужденец и странник. В "полето" не може да бъде намерено нищо което да задоволи духовните нужди на човека.

Един ден Яков готви, буквално ***"вари"*** леща - ***"червено вариво"*** [назид] - и Исав идва от полето изнемощял от глад (Битие 25:29). Врящата супа описва самонадеяността на Яков, тъй като думата ***"варя"*** [зид] означава също 'дързък, самонадеян'. И така Исав имаше първородството, но Яков имаше яденето. Мигът, очакван от Яков, беше дошъл!

Исав е изнемощял и проявява своя емоционален характер, като гълта жадно поднесеното му ядене (Битие 25:34). Интересно е, че Исав дори не знаеше точно какво иска, защото еврейският текст гласи ***"нахрани ме, моля ти се с това червеното"*** (Битие 25:30). Когато някой живее на такова елементарно ниво, при което най-важното е да задоволи собствените си желания, това води до презрение към духовните неща. Яков се възползва от това и хитро предлага ***"най-напред продай ми първородството си"*** (Битие 25:31).

В онези дни първородството било едно от най-ценените притежания. То се състояло в превъзходство по достойнство и сила като обикновено включвало и получаване на двоен дял от наследството (Битие 49:3; Второзаконие 21:17). В семейството на Авраам имало едно по-особено благословение свързано с първородството - по естество то било както духовно, така и материално. То давало право да бъдеш свещеник на семейството или рода. То носело със себе си привилегията да бъдеш пазител и съобщител на Божиите тайни. Първородството било нещо, което трудно се отхвърля, тъй като се свързвало с линията на потомството, чрез което Месия ще дойде на света.

Исав разкрива своя истински характер като казва: ***"Виж,, аз съм на умиране; за какво ми е това първородство"*** (Битие 25:32). Тези думи показват колко малко значение отдава той на благословението на Авраам. Евреи 12:16 добавя: ***"да не би някой да е блудник или нечестив, както Исав, който за едно ястие продаде първородството си".*** Изглежда, че това което Исав има предвид е, че скоро той ще умре и тогава какъв смисъл ще има Божието обещание към Авраам и неговото потомство. Смисълът на неговите думи е: "Аз не мога да живея с обещания, дай ми нещо да ям и да пия, защото утре ще умра".

След това Исав е споменат в Битие 26:34,35, където на четиридесет годишна възраст той взима две хетейски жени, които са горест за душата на Исаак и Ревека. Това действие показва пълно отхвърляне на бащиния пример и Божия съвет. То било един преднамерен избор, насочен срещу съвета на родителите му, както и срещу Божията воля, което той добре съзнавал. По-нататък Исав е споменат в Битие 36 като праотеи на Едом, който става главен противник на Израел. В началото, семейството на Исав изглежда по-силно от това на Яков; забележете, че Исав имал управници, владеел земи и племена, докато Яков бил повече скитник. Светското величие идва по бързо отколкото духовното. Обещаното духовно благословение изисква вяра и търпение (Евреи 6:12). Да чакаме докато другите преуспяват е изпит за нашата вяра, вярност

и устояване. Но въпреки всичко, това, което Бог дава, устоява - Израел все още съществува, но къде са едомците днес? Няма нито един!

Благословението на синовете
Битие 27:1-40

Когато Исаак навършва 135 годишна възраст, той пожелава да даде прощални благословения на синовете си. По това време, Яков вероятно е бил на около 75 години. Преди да благослови Исав, Исаак пожелава да яде от улова му, да засвидетелства своята привързаност към него и да го благослови с цялото си сърце (Битие 27:1-4). Любовта му към дивеча и вкусното ядене все още управляват сърцето му. Сега очите му са замъглени не само физически, но и духовно. По-лошото е това, че Исаак, воден от пожеланията на плътта и привързаността си към Исав пренебрегва Божието Слово към Ревека, че Исав ще слугува на Яков. Като сравним Евреи 11:20 с Римляни 10:7 виждаме, че Исаак лично е чул това.

Тази ситуация с Исаак и Исав кара Ревека да действа, като си въобразява, че може да повлияе на Божието обещание с плътски действия (Битие 27:6-10). Ако Ревека наистина имаше увереност в Божието обещание, тя би трябвало да следва пътя на покорството, сигурна, че на правилното време Бог ще изпълни Словото Си. Тук характерът на Яков проличава отново! Въпреки че разкрива вродената си прозорливост и предвидливост, вместо да се отдръпне ужасен от греха, той е обзет единствено от мисълта, че ще го хванат (Битие 27:11,12). Трудно е да се каже кой е по-виновен - Яков или майка му. Ревека беше тази, на която Бог директно изяви Своята цел относно двамата й сина. Тя трябваше да уповава на Господа. Но Ревека избра пътя на плътта, скрои заговор срещу своя съпруг и подучи Яков да измами баща си (Битие 27:13-29).

Исаак се водеше от чувствата си и беше измамен (Битие 27:22)! Когато откри, че е благословил Яков вместо Исав той ***"се разтрепера много"*** (Битие 27:30-33). На еврейски, фразата гласи буквално, че Исаак се "разтрепера с огромно треперене" - бил е обзет от всевъзможни чувства. Това е повратната точка и сякаш светлина озарява тази тъмна сцена.

Чудесно е да се отбележи, че вместо да прокълне сина си, както Яков се опасяваше (Битие 27:12), Исаак осъзнава как Бог милостиво е отминал неправилната му постъпка и изпада в себеосъждение (Битие 27:34-40). Така е записано и в Евреи 11:12 ***"С вяра Исаак благослови Якова и Исав даже относно бъдещите неща".***

Колко Исавовци има днес, които продават Божиите привилегии за плътски удоволствия? И когато ги загубим вместо да се покаем, ние плачем, оплакваме се, опитваме се да променим мнението на другите и се огорчаваме, когато те не се съобразяват с нас (Битие 27:34,41; Евреи 12:16,17). А освен това, колко Якововци има измежду нас, които използват плътски начини, за да се сдобият с Божиите благословения? Трябва постоянно да внимаваме да не би да вършим зло, за да дойде добро, защото ако използваме неправилни средства ще си докараме срам и тъга. Помнете непроменимия закон за сеенето и жъненето. Забележете какви са последствията в този случай.

Ревека беше тази, която накара Яков да извърши тежкия грях и тя стана инструментът, чрез който Бог предизвика неговото изгнание (Битие 27:41-46). Предлагайки на Яков да потърси убежище в дома на нейния брат Лаван за няколко дни **- *"няколко време"*** (бълг. превод), Ревека не предполагаше, че любимото й дете ще трябва да остане там двадесет години и че вече никога няма да го види в плът. ***"Има много измишления в сърцето на човека, но намерението Господне - то ще устои"*** (Притчи 19:21). Помнете, че човек предполага, но Бог разполага.

Яков, изпратен от дома
Битие 27:41-28:9

Исав забеляза, че Яков го е ***"изместил",*** изиграваики го два пъти: първо, с правото на първородство и сега - при благословението. Поради своята измама Яков трябваше да избяга или да се изложи на непосредствената заплаха да бъде убит от разгневения си брат. Яков беше предупреден от баща си Исаак да не взема жена от ханаанците, които бяха смесена раса, а да се ожени за някой от рода си, за да запази родовата чистота. След това Исаак предаде благословението на Авраам върху Яков (Битие 28:1-5).

За разлика от него Исав се опита да угоди на баща си и да придобие по-добра репутация като се ожени за потомък на Авраам. Но тъй като не разбира Авраамовия завет, той взе за жена Маелета (в Битие 36:3 - Васемата) - дъщеря на Исмаил, който не е потомък на избраната линия. Исав все още живееше на човешко ниво (Битие 28:6-9). Интересно е, че отношението на независимост на Исав засегнало не само него, но и неговото потомство. Това е точно според пророчеството на Исаак в Битие 27:39,40 - ***"твоето желание ще бъде 6 тлъстите места на земята...".*** Едомците живеели в недостъпен район. Както е предсказано в стих 40, те били буен народ и винаги въставали срещу управляващите ги, като останали независими чак до времето на Давид.

Божията благодат насърчава Яков
Битие 28:10-22

Сега Яков пътува към дома си във Вирсавее и пристига във Ветил - на 112 километра на север. Това пътуване траело около 2 дена. Тук, той е беглец от бащиния си дом, спасяващ се от гнева на брат си, но в ума му има малко място за Бога. Когато го виждаме там на голата земя без нищо друго освен камъни, които му служат за възглавница, заобиколен от тъмнината на нощта, заспал - символ на смърт, получаваме точна картина на човек, намиращ се в естественото си състояние (чиито дух не е новороден). Човек е най-безпомощен, когато спи и точно в щакова състояние беше Яков, когато Бог му се яви! Какво беше направил той, за да заслужи тази голяма чест? Абсолютно нищо! Това беше Бог на благодатта, Който сега се срещна за първи път с него и му даде - на него и на потомството му земята, върху която Яков лежеше. Получателят на Божиите благоволения трябва първо да заеме най-ниското място, в прахта на земята (Битие 28:10-15).

Сега Господ разкрива Себе Си на червея Яков като му показва на сън една стълба изправена на земята, чийто връх стига до Небето и Божият глас достига до него отгоре. Йоан 1:51 тълкува това за нас. ***"Стълбата",*** която само Бог може да постави лично, сочи към Самия Христос - Този, Който съедини двата края на безкрайната пропаст, разделяща Небето от земята и чрез собствената Си личност осигури път, по който да се приближим до Бога. ***"Стълбата",*** която стига от земята до Небето представлява пълното снабдяване, което Божията благодат е дала за грешниците.

Откликът на Яков на тази среща с Всемогъщия беше поклонение. Той промени името на мястото от Луз на Ветил. Луз е първоначалното име и обозначава "разделение", докато Ветил - новото име - означава 'Божий дом'. Когато Бог ни срещне, Той ни призовава да се отделим от света и тогава, когато напуснем света, ние влизаме в Неговия дом (Битие 28:16- 22)! Ветил се превърна за Яков в един вечен паметник, който да му напомня за Божиите обещания към него и за способността на Бог да изпълни тези обещания.

За нещастие, Яков не успя да се издигне до равнището на Божията благодат и беше изпълнен със страх вместо с мир. Той изразява човешката склонност към легализъм като говори за това какво ще направи той. Колко често и ние следваме неговите стъпки! Вместо да си почиваме в Божията доброта и да приемаме Неговата безплатна благодат, ние като Яков правим сделки и поставяме условия и уговорки.

Престоят на Яков в Падан-арам
Битие 29

От Вирсавее, мястото където Исаак живееше, до Падан- Арам - неговата цел - разстоянието е около 720 километра и като си спомним, че Яков вървеше пеша и сам, можем да оценим благодатта на Бог, Който срещна самотния беглец първата нощ, давайки му утешителното обещание, че Той е с него и ще го пази на всички места, където и да отиде (Битие 28:15). Исус даде същото обещание на християните ***"и ето, Аз съм с вас през всичките дни, до свършването на века"*** (Матей 28:20). И ние като Яков "тръгваме" и вървим с вяра (Битие 29:1- 6).

Срещата на Яков с Рахил не беше случайност. Това подреждане на нещата беше дело на един любящ, върховен Бог, Който осъществява "Божествени срещи" като тази. Но докато вниманието ни е привлечено от Божията вярност, която доведе Яков до кладенеца, където той се срещна с Рахил, не трябва да забравяме и неговия личен неуспех; никъде не виждаме молитва за Божествено водителство. Замисълът на Яков е очевиден - той иска да отпрати овчарите, за да се срещне сам с Рахил (Битие 29:7-9).

Тези стихове хвърлят интересна светлина върху първоначалния характер на Яков. Той показва какъв "мъжага" е като отваля камъка от кладенеца и напоява стадото на Рахил: "Няма ли да бъда добър съпруг?" Завладян от емоции, Яков я поздравява с целувка, което било прието само между роднини и близки приятели. След това неговите чувства избухват, вземайки надмощие над него, поради съкрушаващата ситуация, спомена за дома и връзката на майка му с Рахил (Битие 29:10- 12). Самата Рахил сигурно е била шокирана от този силен мъж, който изведнъж заплаква на висок глас.

Изглеждаше, че планът на Якововата майка върви добре (Битие 29:13,14). Ами Бог? Наказан от ***"Божията тояга",*** Яков започва да жъне това, което беше посял (Битие 29:15). Като знаеше обещанието, че ***"по-големият (Исав) ще слугува на по-малкия (Яков)",*** лесно беше да пожелае да му слугуват. Първата дума, изговорена от Лаван, след като Яков един месец се радва на гостоприемството му, беше ***"служене".*** Колко забележително е, че Яков трябваше да попадне в ръцете на един хитър интригант, който иска да му даде дъщеря си вместо заплата!

Първият урок, на който Бог научи Яков, беше смирено да се подчинява - ако бе отказал да се подчини на Бога, тогава трябваше да се подчини и да ***"слугува"*** на един човешки господар

(Битие 29:16-28). Тук, в този цитат, откриваме и втория урок, който Яков трябваше да научи - да уважава правата на първородния! Напълно противоположно на строгия обичай беше по-младата дъщеря да се омъжи преди по- възрастната. На трето място, Бог поправяше нетърпението на нашия патриарх, тъй като той отказа да чака точното време за изпълнение на Божието обещание. Сега Яков беше задължен да чака седем години преди да може да получи Рахил - по-младата дъщеря.

Виждаме, че измамникът е измамен! Първо, Яков измами баща си и затова бе измамен от тъста си: Яков дойде, представи се за по-големия си брат, за да измами Исаак и сега получи за жена по-голямата дъщеря на Лаван вместо по- малката. Като измамва Яков с Лия, Лаван изиграва Рахил; по- късно виждаме, че Рахил изиграва Лаван (Битие 31:35). Накрая можем да отбележим и най-впечатляващото от всички неща - Яков измами Исаак като позволи на майка си да покрие ръцете и шията му с "ярешки кожи" (Битие 27:16) и по-късно, синовете на Яков измамиха самия него като натопиха дрехата на Йосиф в кръвта на козел (Битие 37:31) и го накараха да повярва, че синът му е изяден от див звяр. Забележете, че Яков измами Исаак по отношение на неговия любим син (Исав), по същия начин Яков бе измамен по отношение на собствения си любим син (Йосиф)! Всяко престъпление и непокорство "ще получи справедлива отплата" (Евреи 2:2).

Яков в Падан-арам
Битие 29-34

Този пасаж от Писанието ни представя последствията от полигамията. Многоженството винаги води до раздори, ревност и омраза. Съревнованието за раждане на деца между Рахил и Лия ни показва тази борба в семейството. Вярата в обещанията, дадени от Бога на Авраам, предизвикваше желание във всяка от жените да бъде майка. Това обяснява и факта защо толкова често четем еврейски жени да се молят за тази чест.

Децата на Яков
Битие 29:31-30:24

Семейството на Лия	Семейството на Вала	Семейството на Зелфа	Семейството на Рахил
Рувим	Дан	Гад	Йосиф
Симеон	Нефталим	Асир	Вениамин
Левий			
Завулон			
Юда			
Исахар			
Дина (дъщеря)			

Това е записът на началата на дванайсетте патриарха, от които произлезе нацията с дванадесет племена. Докато разглеждаме всяко дете, нека да отбележим символичното значение на всяко име:

Рувим, първородният на Яков, означава 'Ето син!' Точно това е, което Бог ни казва чрез евангелието - ето Синът - Исус!

Вторият, **Симеон,** чието име означава 'послушание', сочи към приемането на евангелието чрез вяра, защото вярата идва от слушане (Римляни 10:17).

Третият, **Левий,** името на когото означава 'съединение', ни говори за "обединението", чрез което Святият Дух ни прави едно с Исус, посредством слушането на Словото.

Четвъртият, **Юда,** означава 'хваление' - изява на признателността на вярващия за неизмеримата благодат на Господа.

Петият, **Дан,** означава 'осъждение' и това ни показва как вярващият съди себе си безкомпромисно не само за това какво е направил, но и според това какъв е той (I Коринтяни 11:28).

Шестият, **Нефталим,** означава 'борба' и говори за усърдието в молитва.

Седмият, **Гад,** означава 'група' или 'отряд' и говори за общението на вярващия с Божиите хора.

Осмият син на Яков обявява следствието от християнското общение, защото **Асир** означава 'щастлив' или 'благословен'.

Деветият, **Исахар,** означава 'надница' и това говори за "служение".

Десетият, **Завулон,** което означава 'обитаване', ни напомня, че ние трябва да "търгуваме" (заемайки поста, който ни е даден), докато дойде Христос (Лука 19:13).

Единадесетият, **Йосиф,** което означава 'прибавяне' ни казва за наградата, която ще получат тези, които са служили
с усърдие и са завземали вярно.

Вениамин, дванадесетият и последен син на Яков, означава 'син на десницата ми' - говори отново за Христос, Който седи на трона за вечността.

Заедно със символичното си значение, имената на децата носят и пророческо значение. Като вземем предвид факта, че в Битие 29 и 30 е записана ранната история на дванадесетте Яковови синове, би трябвало да очакваме наличието на някакъв паралел между тяхната история и тази на нацията, която произлезе от тях. Думите, изречени от всяка майка, при раждането на дванадесетте сина имат специално значение.

Първият син на Яков, **Рувим,** беше роден от Лия и когато даде на сина си това име тя каза: ***"Господ погледна на неволята ми"*** (Битие 29:32). Вторият син също бе роден от Лия и му беше дадено името Симеон - ***"Понеже чу Господ, че не съм любима"*** (Битие 29:33). Очевидна е приликата между тези две изказвания и това, записано в Изход, което е във връзка със страданията на Израел в Египет. Първо четем, че ***"Бог погледна на Израилтяните"*** (Изход 2:25). След това Той каза на Мойсей ***"Наистина видях страданието на людете Ми, които са в Египет" (***Изход 3:7).

Третият син на Яков беше наречен **Левий** и при неговото раждане майка му казва: ***"Сега вече мъжът ми ще се привърже към мене"*** (Битие 29:34). Тези думи на майката ни насочват към началото на Израелската история. Кога Йехова се ***"привърза"*** към Израел и стана неин ***"съпруг"]*** Това стана в навечерието на тяхното напускане на Египет през нощта на Пасхата, когато агнето беше заклано и неговата кръв беше пролята и поръсена (Еремия 31:31,32).

Четвъртият син на Яков беше **Юда** и при неговото раждане майка му казва: ***"Тоя път ще възхваля Господа"*** (Битие 29:35). След прекосяването на Червеното море, Израел

празнуваше победата на Йехова над техните врагове и хвалеше Господа (Изход 15:11; Псалми 106:11,12).

Следващият по ред е **Дан,** при раждането на когото майка му казва: "***Бог отсъди за*** жек"(Битие 30:6). Осъждението над Израел се вижда при техните лутания в пустинята. Божият гняв върху Израел се вижда, когато в отговор на тяхното ***"мърморене"*** Бог им изпрати ***"пъдпъдъци" и*** след това пак - при водите на Маса и Мерива (Изход 15:23).

При раждането на шестия син на Яков, Рахил извиква: ***"Силна борба Водих със сестра си и надвих"*** (Битие 30:8). Следващото нещб, за което четем след като Бог беше ***"осъдил"*** Израел за греха им при Мерива, е техният конфликт или ***"борба"*** с Амалик. Забележете отново, че същата дума, която Рахил използва при раждането на Нефталим, е използвана и при описанието на "борбата" между Израел и Амалик, тъй като в Изход 17:11 четем: ***"И когато Мойсей издигаше ръката си Израил надвиваше, а когато спущаше ръката си Амалик- надвиваше".***

Думите на майката на седмия и осмия син могат да бъдат събрани^заедно. При раждането на **Гад** беше казано: ***"отряд дойде"*** (Битие 30:11), което е в пълно съгласие с Израелската история, защото след като пустинята остана зад гърба им и Йордан беше прекосен, наистина един "отряд дойде" да посрещне Израел - седемте нации на ханаанците, които искаха да се противопоставят на завладяването на обещаната земя. Думите на майката на Асир, следващия син, ***"честита съм"*** (Битие 30:13) показват радостта на Израел, последвала победата над техните неприятели.

След това думите на Лия при раждането на деветия и десетия син на Яков, а именно ***"Бог ми даде награда"(Битие*** 30:18) и ***"Бог ми даде добър дар"*** (Битие 30:20), говорят за завземането на доброто наследство от Израел, с което Йехова ги "дари".

След това имаше едно прекъсване или интервал преди двамата последни сина да се родят. Думите на Рахил бяха: ***"Господ да м,и прибави и друг син***" (Битие 30:24) и ***"Син на скръбта ми",*** променено от бащата на: ***"Син на десница"*** (Битие 35:18). Това сочи, че Израел завършва историята си като една цялостна нация и към осъществяването на дълго очакваното от тях желание - да им бъде даден цар - това е Давид, към когото беше "прибавен" още един, а именно Соломон. Двойното название дадено при раждането на Вениамин беше точно и пророческо за живота на Соломон. Освен това от коронясването на Соломон започна тъжният упадък и отстъпничество на Израел.

Трябва да се обърне внимание на начина, по който бяха групирани Яковите синове според майките на всеки от тях, тъй като това отговаря точно на реда на по-важните събития в Израелската история.

Първите четири сина бяха родени от Лия и всички нейни изказвания сочат към една група събития, а именно освобождението на Израел от Египет и египтяните.

Петият и шестият син бяха родени от друга майка - Вала и думите на нейната господарка Рахил сочат към една определена последователност от събития в Израелската история, отнасящи се до преживяванията им в пустинята.

Седмият и осмият син бяха родени от Зелфа, деветият и десетият - от Лия, и думите им - тясно свързани, но все пак различни - сочат пророчески към превземането на Ханаан и радостта на Израел от тази победа.

Единадесетият и дванадесетият син бяха отделени от всички останали като родени от Рахил. Ясно се открояват и ранните събития от Израелската история, водещи към установяването на царството в дните на Давид и Соломон.

Материалната победа на Яков
Битие 30:25-43

Яков пожела да се завърне вкъщи след удължения си престой в Падан-арам, така че той и Лаван започнаха да се пазарят. Очевидно Лаван прие тази молба с неохота и, за да остане Яков при него, той предложи да увеличи заплатата му. След това, Яков измисли план, чрез който да надхитри този, на когото бе слугувал почти 20 години, и да спечели от него (Битие 31:41). Това, което Яков направи, нямаше нищо общо със силата на визуализацията или с някакво друго измерение, както е тълкувано погрешно от някои християни в Азия, поради тяхната окултна предистория.

Какво всъщност се случи? Яков се съгласи, че в стадото му няма да има нито една едноцветна овца. Яковово притежание трябваше да бъдат само шарените и пъстри (необичайно оцветени) животни. Отличителният цвят в стадата на Лаван бил белият за овцете, черният за козите и кафявият за говедата. Но измежду говедата и козите имало няколко петнисти животни, а при овцете - кафяви. Яков трябваше да ги събере в едно стадо, отделно от едноцветните. Посредством наблюдения, Яков знаел, че при животинските видове има наличие на доминантни цветове (например, белият при овцете), но при някои индивиди се проявяват повече рецесивно унаследени признаци, като например, черният цвят при овцете.

Като изрязва бели ивици по пръчките от различните дървета и ги слага във водата, това предизвиква химическа реакция и се отделят вещества, които повлияват на животните. Стих 38 ни показва, че когато стадата идвали да пият вода, те зачевали [йахам], означаващо буквално ‘да бъдеш горещ’. Ветеринарната медицина потвърждава факта, че видът на пръчките с бели ивици стимулира сексуалния нагон у животните. Яков използвал тези пръчки, когато на водопой идвали по-силните животни, за да си осигури здраво потомство от тях.

Бягството на Яков от Лаван
Битие 31

Веднъж започнал да преуспява материално, Яков беше напълно удовлетворен да остане там, където се намираше, но четем, че Лаван и синовете му не бяха вече любезни към него (Битие 31:1,2). Спазвайки Своето обещание да бъде навсякъде с Яков като бдящ приятел, Господ внимателно го инструктира как да излезе от опасната ситуация като го посъветва да напусне (Битие 31:3). Колко голяма е Божията благодат! През всичките години, прекарани в Падан-арам не виждаме Яков да общува с Бога, няма нито един олтар или молитва. Това, че той като че беше забравил Господа, не означаваше, че Бог го бе забравил!

Яков получи съгласието на жените си, които негодуваха, че баща им ги е "продал" на него, и започна да планира отпътуването (Битие 31:4-16). Докато Лаван беше излязъл да стриже стадото, Яков и семейството му напуснаха, а Рахил откраднa "домашните идоли" на Лаван. Това, че Лаван се доверяваше на идоли да го пазят, показва езическо влияние в семейството му, въпреки че той имаше някакво знание за истинския Бог. Думата "терафим" идва от сирийски корен, който означава 'да запитвам'. Рахил взе тези идоли, за да не може баща й да открие посоката, в която са избягали (Битие 31:17-21). Считало се, че идолите носели късмет; те били свързани, също така, с наследствените и собствените права на притежаващия ги. Рахил се надяваше да узакони стадата и притежанията, които Яков имаше.

Яков бе стигнал югоизточно от планината Галаад, която беше на около 480 километра от Лавановия дом и това изискваше десет дни път със стадата. Нощта преди Лаван да ***го*** хване, Бог се появи в съня на Лаван и го предупреди да не говори ***"ни зло ни добро"*** на Яков. Интересно е да отбележим какво си говореха двамата — всеки разкри сърцето си (Битие 31:22-35). Яков, без да знае за кражбата на Рахил, загуби самообладание поради преследването на Лаван. Натрупаният през всичките тези години гняв изби навън (Битие 31:36-42)! Лаван се опита да промени темата,

защото не успя да отрече Яковите твърдения (Битие 31:43-47). Лаван знаеше, че не е прав, но беше един лицемер, който търсеше своето си и не желаеше да се покае. Той отрече обвинението, насочено към него и предложи между тях двамата да бъде сключен един формален договор.

Яков избра един камък за паметник, който да символизира завета между тях. Лаван го нарече "Йегар Сахидута", което на халдейски означава 'свидетелска грамада', изговорено на езика на езичниците. Намеквайки, че на Яков не може да се има доверие, той поиска някои ограничения (Битие 31:48-50). Лаван знаеше, че Яков иска една жена (Рахил) и че няма да ги огорчи, но му правеше удоволствие да го обвинява като му приписва собствените си мотиви. След това, Лаван нарече купчината камъни "Масфа", означаващо 'Стражева кула', загатвайки, че Яков е този, който се нуждае от наблюдение и това е работа на Йехова (Битие 31:49)! Тъй като Лаван беше ***"човек на думата си",*** той мислеше, че собственият му бог няма нищо общо с това! Той дори си приписа издигането на каменната купчина, въпреки че Яков беше направил това (Битие 31:50-53). Яков нарече паметника "галаад", което на еврейски носи същото значение.

След като заветът на мир бе предложен, той беше утвърден с жертва и последван от празник (Битие 31:54-55). Сравнете с I Коринтяни 11. Лаван не можеше да се извини на Яков. Той просто гледаше да остави дъщерите и внуците си, като ги целуна в знак на привързаност (Битие 31:55). Какъв пример за скъперник, който видя Бог да благославя Яков, но поради идолопоклонството и алчността си загуби всичко!

Подготовката на Яков да се срещне с Исав
Битие 32:1-21

Веднъж тръгнал по пътя на покорството, Яков беше удостоен с още едно посещение от ангел, което да засили вярата му и да го насърчи за това, което стоеше пред него - Исав с четиристотин мъже! Исав знаеше че Яков ще поиска земите, които му бяха обещани! Яков нарече мястото Маханаим, което означава 'две войнства'. Защо две? Едното за задна стража, а другото - за предна! Бог ни покрива от всички страни.

Въпреки това насърчение от Бога, Яков, помнейки гнева на брат си и уповавайки на собствените си сили, изпраща съгледвачи и ги инструктира какво да кажат. Той скрива претенцията си за надмощие съгласно обещанието, обръща се към Исав като към "свой господар" и заема мястото на слуга. Всичко това разкрива лукавството на Яков (Битие 32:2-5).

Една виновна съвест няма нужда от обвинение. Когато Яков научава, че Исав наближава с четиристотин мъже, той отново замисля хитър план, като първо разделя хората и стадото на две групи, така че ако едната бъде нападната, другата да може да избяга (Битие 32:6-8)! И второ, Яков се моли (Битие 32:9-12)! Колко често ние кроим хитри планове и замисли и най-накрая, като последна възможност, отиваме при Бога! Светът казва: "Помогни си сам, за да ти помогне и Бог!", но Библията ни показва, че Бог помага на тези, които са стигнали до края на собствените си сили (Исая 40:29). Действието на Божията благодат е в областта на невъзможното.

Първата записана в Библията молитва на Яков е неговата молитва на отчаяние. Той се обръща към Бога не само като към Създател - Бог Елохим (Битие 32:9) - но и като Бог, с Когото той е 6 завет - Господ Йехова (Битие 32:9,10). Яков разчиташе на характера на Бога - Неговата вярност. Това е фактът, който ни позволява да се молим с вяра - Той е верен! След това Яков се възползва от обещанието, изговорено от Бога. Трето, Яков смирява себе си и признава, че е недостоен (Битие 32:10) и най-накрая той изповядва Божието обещание, гледайки към Божията слава, за да бъде изпълнено обещанието (Битие 32:12).

Интересно е колко бързо се обръща Яков от вяра към неверие, от молитва към лукавство, от Бога - обратно към собствените си плътски кроежи (Битие 32:13-23). Нямаше нищо лошо в това да изпрати 580 животни като подарък, но мотивът беше погрешен. Яков раздели екстравагантния си подарък на пет части, като остави място между тях, за да направи впечатление на брат си! Вместо да се довери на Бога, Той да извърши примирението с Исав, Яков използва ***"Аз ще" го***

умилостивя (Битие 32:20). Забележете несигурността на Якововия замисъл - ***"може би ще ме приеме".*** Извън вярата няма увереност.

Благословението на Яков при Фануил
Битие 32:21-32

За да предпази семейството си Яков ги изпраща отвъд потока Яббок (евр.), който се намира западно от Йордан и се влива в нея на място, намиращо се по средата между Галилейското езеро и Мъртво море. Името му произлиза от корените на думите 'боря се' и 'сам' (Битие 32:21-24). Сега той остава сам с Бога! Там Яков се бори със Самия Бог, Исус Христос и нарича мястото Фануил, "Божието лице" (Битие 32:25-30; Осия 12:4). Тази среща с Бога трябваше да го доведе до едно място, където той да види своята безпомощност. Най- важният урок е, че ние сме силни, когато осъзнаем нашата немощ (II Коринтяни 12:9,10)! Тогава отчаяно търсим Бога и се държим здраво за Него. Преди да влезем в обещанията, които Бог е потвърдил, трябва да стигнем до края на собствените си способности, източници, таланти и стремежи. Забележете, че след като веднъж Бог беше докоснал Яков по бедрото, той не можеше да се бори повече. Неговите плътски оръжия бяха безполезни - сега той можеше само да куца. Какъв урок е това за всички нас!

В този момент Бог променя името на Яков като му предава най-големия урок - зависимост от Бога. Яков, ***','хващащият петата",*** сега беше хванат. Името му е променено на Израел, което означава 'борец с Бога'. То идва от еврейската дума "сара-ел" и значи също 'княз с Бога'. Бог търпи много дълго нашия инат, себеуповање и самоувереност, но Той ще ни доведе до края на собствените ни сили, защото пречката за нашия духовен растеж не са слабостите ни, а това че разчитаме на естествената си сила.

Срещата на Яков с Исав
Битие 33:1-17

Вместо да се довери на Бога и да Го остави да се справи с Исав, Яков се върна към старите си начини и хитрини - дори след една толкова драматична среща със Всевишния. Яков се поклони седем пъти до земята като се престори, че е готов да заеме място на пълно подчинение (Битие 33:1-7). Забележете в какво той сложи увереността си - в умиротворителните подаръци (Битие 33:8-11). Но, забележете и как Исав откликна - Бог го умилостиви. Хитростите на Яков бяха безполезни и ненужни! Въпреки това, той имаше нужда Исав да приеме подаръците му. Те бяха гаранция и доказателство, че неговият брат няма да му навреди в бъдеще. Според ориенталския обичай, да приемеш даровете, означава да приемеш и този, който ги дава; да ги отхвърлиш, означава че отхвърляш дающия.

Старата природа на Яков наистина излезе наяве, когато брат му се предаде и прие подаръците (Битие 33:12,13). Яков нямаше търпение да се разделят, въпреки че Исав му предложи да го придружава през дивата и опасна страна. Той вероятно е подозирал брат си в лоши намерения. Яков не само не се довери на Исав, но го и излъга, карайки го да си мисли, че ще пристигне в Сиир по-късно. Но вместо да отпътува на юг за Сиир - областта на юг от Мъртво море - Яков се отправи на север към Сокхот (означаващо 'колиби'), в противоположната посока (Битие 33:14-17). Двамата братя не се срещат повече до смъртта на своя баща (Битие 35:29).

Яков в Сихем
Битие 33:18-20

След това, Яков дойде в Сихем, в Ханаанската земя - едно подходящо за заселване място. Неговото неверие и непокорство доведоха до закъснението му и до опозоряването на собствената му дъщеря. Очаквайки, че някой ден в бъдеще потомството му ще наследи цялата земя, той

искаше да придобие малко земя на същото място. От Йоан 4:6 ние знаем също, че там той изкопа един кладенец. Изглежда, че скоро след срещата с Исав, Яков временно отмества погледа си от завета между Бог и Авраам. Това е изразено чрез издигането на олтара Ел-елое-Израил, което означава 'Бог, Израилевия Бог'.

Оскверняването на Дина Битие 34

Когато Яков пристигна в Сихем, градът беше управляван от хивитите, чиито княз бе Емор. Дъщерята на Яков, Дина, излезе да види жените на онази земя и тогава беше изнасилена от Сихем - синът на Емор. Разбира се, бракът с необрязаните хананейци не беше възможен за Израел. Точно като своя баща, братята на Дина, които бяха ядосани поради предложенията на Емор и Сихем да дадат пари за нея, скроиха един план - да обрежат Сихем и всеки мъж от рода му, в подготовка за смесен брак. Вместо да оставят Бог да бъде Съдия, те се опитаха да поемат нещата в свои ръце. Докато хананейците бяха слаби и в болки Симеон и Левий ги заклаха, спасиха Дина и градът беше плячкосан. Значението на обрязването беше опорочено и бе проявена жестокост. Всичко това уплаши много Яков, защото то можеше да доведе до преследване от страна на хананейците. Но вината за това бе у самия него, защото не се справи с проблема, а стоеше и гледаше отстрани. Забележете, че тези, които измислиха плана, Симеон и Левий, бяха пропуснати при Якововото благословение (Битие 49:5-7). Жалко е наистина, че вместо Израел да бъдат свидетелство за истина и любов в земята на Ханаан, името им беше свързано с измама убийство и грабеж.

Отново в къщи

Битие 35

Завръщане във Ветил Битие 35:1-15

Преди години по пътя за Падан-арам Яков се срещна със Своя Бог и даде обет (Битие 28:20-22). Бог извърши Своята част от договора, но Яков изобщо не успя да удържи на думата си! Сега Бог в Своята милост и вярност му предложи да се поправи като му каза да стане и се да завърне във Ветил, намиращ се на около 24 километра южно от Сихем. По-нататък, Бог в Своята великодушна любов, смъмри Яков и семейството му за това, че Рахил е откраднала "терафимите" (домашните идоли на Лаван), които до този момент се бяха превърнали в проклятие за цялото семейство (Битие 35:2-4). Отначало Рахил беше скрила идолите, но сега Яков трябваше да заповяда на цялото си ***"домочадие"***и на ***"всичките, които бяха с него"*** да ги заровят. Колко проблеми щяха да бъдат разрешени, ако преди години той не беше направил компромис и беше извършил това по-рано! Но сега те облякоха нови дрехи - символ на чисто поклонение. След като Яков направи тази крачка на покорство, всички градове започнаха да се страхуват от Бога и повече никой не преследваше нито него, нито семейството му (Битие 35:5).

Тук Ветил е наречен със старото си име Луз, 'разделение', тъй като Яков се върна на мястото, от което тръгна (Битие 35:6,7). Олтарът е наречен Ел-Ветил, означаващо 'Силният Бог от Дома Божи'. Когато сме непокорни и се отделим от Бога, добре е, колкото се може по-бързо, да се върнем в общение с Него. Нека бъдем бързи да се покаем и да проследим нашите стъпки обратно назад, до мястото където сме се отделили (I Йоан 1:9; Откровение 2:5). Там ще се срещнем със Силния Бог!

Междувременно умира Девора - бавачката на Ревека (майката на Яков) и бива погребана под един дъб наречен Алон- вакут, 'Дъб на плача'. Девора не се споменава от времето, когато Яков напуска бащиния си дом до завръщането му във Ветил. По този начин заминаването и завръщането на Яков се свързват заедно (сравнете Битие 35:7, което набляга на заминаването с Битие 35:9 - наблягащо на завръщането). Излиза, че всичките години прекарани в Падан-арам, Сокхот и Сихем, са били ***"дърво, сено и слама"*** - мъртви дела!

Сега Бог се явява отново на Яков, благославя го, потвърждава новото му име (Израел), Своето обещание и Авраамовия завет (Битие 35:9-15). Бог се открива като Ел Шадай, Всемогъщият - Този, Който е достатъчно силен да снабди всяка нужда. Сега Яков възстановява напълно общението си с Бога и отпътува на юг към Витлеем, което означава 'Дом на хляб' - старото му име е "Ефрата" (Битие 35:16). Забележете, че има съвсем малко разстояние между мястото, където душата е възстановена в общение с Бога и мястото, където е нахранена!

Завършеното семейство
Битие 35:16-29

По пътя за Витлеем жената на Яков, Рахил, ражда дете и умира. Това би могло да бъде повод за скръб на Яков, тъй като когато Рахил умира, тя нарича детето Венони - 'син на скръбта ми'. Но Яков - сега в общение с Бога - обръща ситуацията в триумф като нарича бебето Вениамин. Идолите (нещата свързани със Сатана) сега бяха заровени под един дъб; Девора (някой, свързван с предишния живот на неверие на Яков) беше погребана под един дъб; и накрая Рахил (жената, за която Яков се бе трудил толкова усилено) също е погребана, но
Вениамин, 'синът на десницата ми', е роден! Интересен е фактът, че обещаното потомство - Исус - също бе роден там, във Витлеем.

Последните години на
Яков

Залезът на Якововия живот разкрива триумфа на Божията благодат, преобразяваща несъвършените съдове. Затова не трябва да презираме наказанието от Господа, защото то принася правда като мирен плод (Евреи 12:5,6,11). Рахил умира веднага след Девора (Битие 35:8,19). Рувим ***"лежи"*** с наложницата на баща си (Битие 35:22) и след това Исаак, бащата на Яков, умира (Битие 35:29). Това не са осъждения от Бога, нито израз на Неговия гняв, но Бог ги използва като възможност да изработи всичко за добро - да възпита Яков и да го съобрази с новото му име и природа - Израел.

След това най-слабото място на Яков — Йосиф, любимият му син, е отнет от него и е оплакан като мъртъв (Битие 37:34,35)! После Симеон изчезва и пред Яков се изправя вероятността да загуби най-малкия си син - Вениамин. Реакцията на Яков? ***"Върху мене падна всичко това"*** (Битие 42:36). Той ходи с виждане, а не с вяра! Най-накрая, срещу привързаността на бащата се противопоставиха болките от глада в страната. Какво би могъл да направи Яков сега? Правилно! Да уповава на Бога!

Най-накрая, Яков прави точно това и поверява цялата ситуация в ръцете на Своя любящ Бог. Той си почива в обещанието на завета и се моли с молитва на вяра (Битие 43:13,14). Когато нещо скъпо ни е отнето и ние със смирение го поверим обратно в Божиите ръце, не е необичайно Бог да ни го върне, както в случая с Яков.

Когато научи, че синовете му са добре и че Йосиф е жив, Яков реши да слезе в Египет, за да го види (Битие 45:27,28). Но
забележете прекрасната промяна от Яков в Израел. След дълги години на дисциплиниране, той най-после се научи да поставя Бог на първо място. Въпреки нетърпението си да види Йосиф, Яков първо отдели време да се поклони на Бога (Битие 46:1). Тук Бог се срещна с него за осми и последен път (Битие 28:13; 31:3,11; 32:1; 32:24; 35:1; 35:9).

Когато Яков умира в Египет, той благославя синовете на Йосиф (Евреи 11:21; Битие 48:14). Йосиф имаше свои собствени желания и искаше Манасий, първородният, да получи

благословението, но Яков, макар и с физически замъглели очи, притежаваше остър духовен поглед. Той кръстоса ръцете си, за да благослови синовете с вяра. След благославянето той се обърна и каза: ***"Ето, аз умирам; но Бог ще бъде с вас, и ще ви върне пак в отечеството ви"*** (Битие 48:21). Яков не ходеше вече с виждане, а беше напълно убеден, че Бог ще изпълни Своите обещания!

Битие 49 ни дава последната сцена от живота на Яков и от силата на Божията благодат. Яков, който през целия си живот беше зает изключително със самия себе си, сега е изцяло заинтересован за другите. Благодатта го е научила да отклонява очите си от собствените си интереси.

Едни от последните думи на патриарха бяха: ***"Твоето спасение (па*** еврейски "йешуа") ***чаках Господи*** "(Битие 49:18). Благодатта го беше научила да чака Бога!

**** Забележка:*** Относно подробности за последните години на Яков можете да използвате учебника **"Йосиф от рова до върха".**

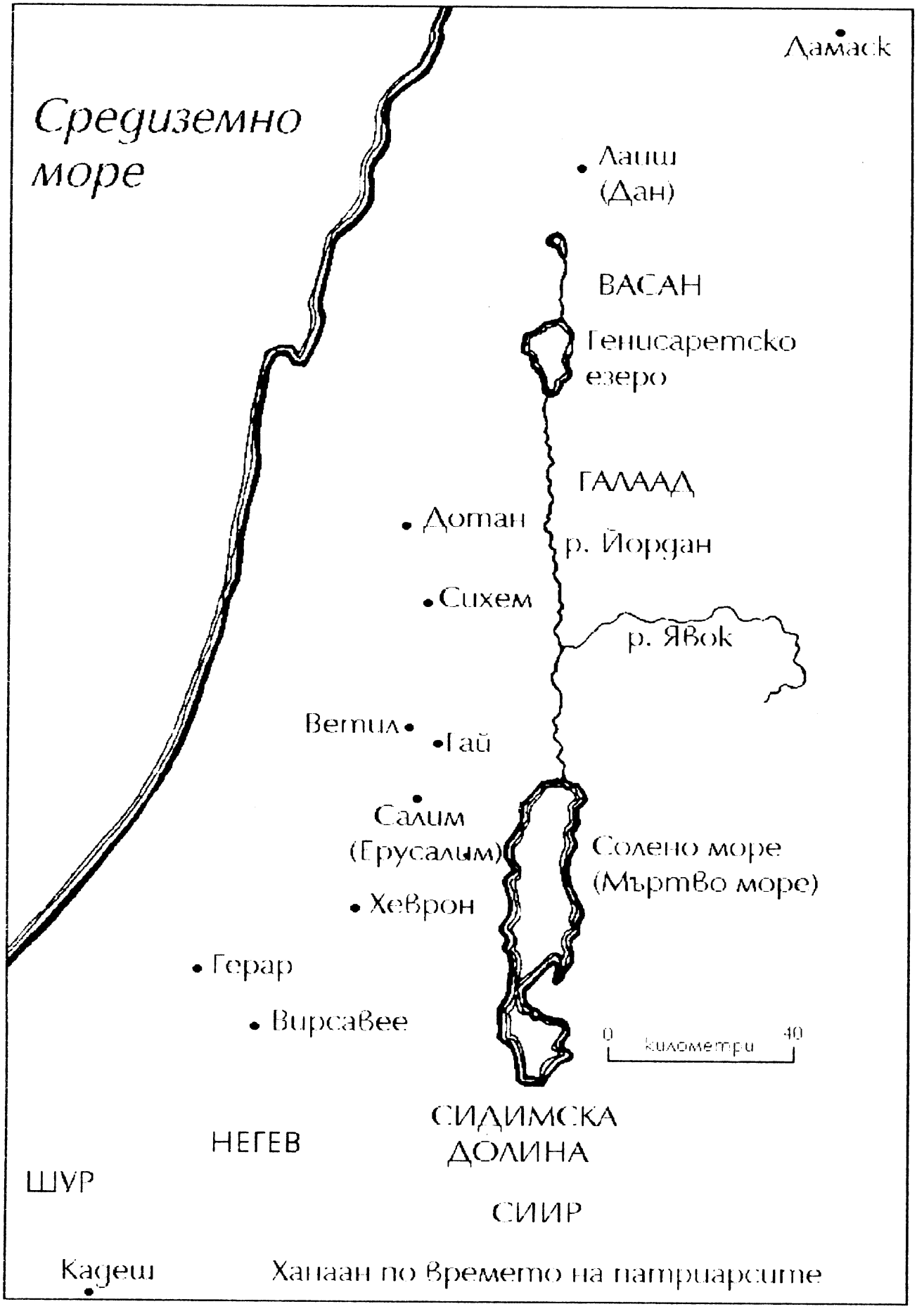
Приложение

В древни времена беше често явление човек да има две имена. Съпругите на Исав бяха:

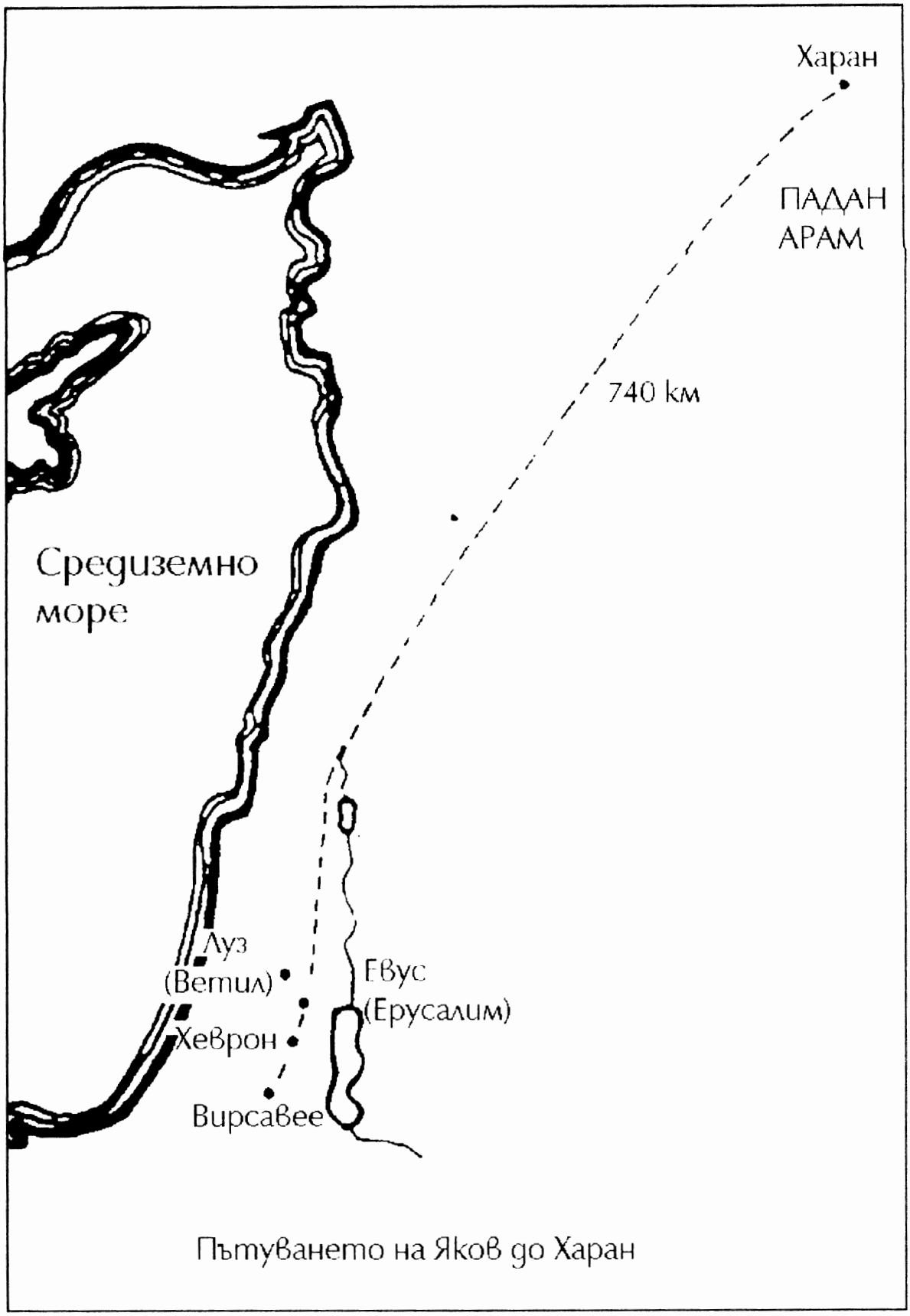
Битие 26:34 - Юдита, дъщеря на Веири, в Битие 36:2 е наречена Олинема, Анаева дъщеря.

Битие 26:34 - Васемата, дъщеря на Елона, в Битие 36:2 е наречена Ада, дъщеря на Елон.

Битие 28:9 - Маелета, дъщеря на Исмаил, в Битие 36:3 е наречена Васемата, дъщеря на Исмаил.

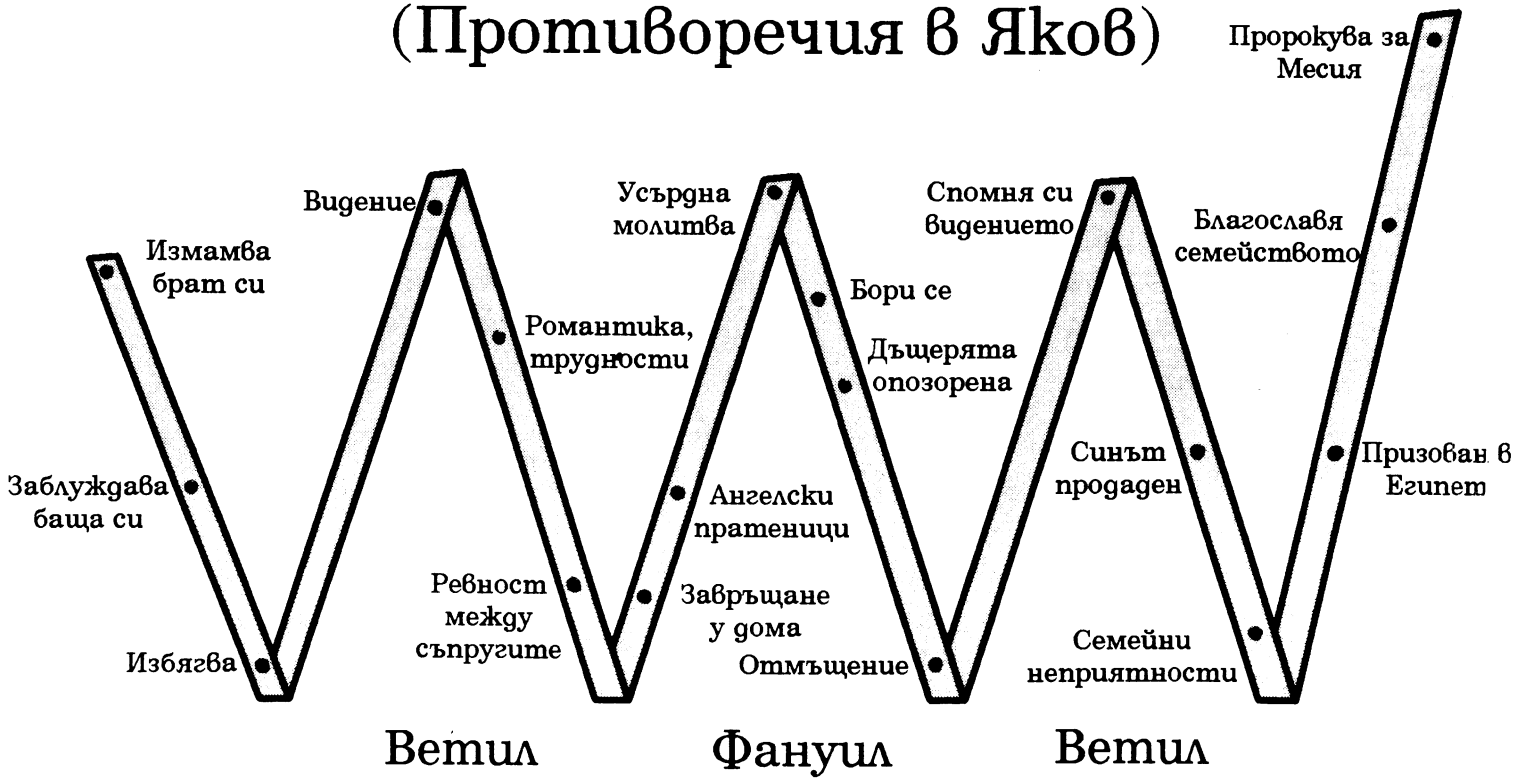

Ханаан по времето на патриарсите

Пътуването на Яков до Харан

Възходи и спадове в живота на Яков
(Противоречия в Яков)

Съдържание

Въведение 3

Човекът Яков 4

Предаването на обещаното благословение
Битие 25:19 - 28:22 8

Раждането на Яков
Битие 25:19-26 8

Исав продава първородството си
Битие 25:27-34 9

Благословението на синовете
Битие 27:1-40 12

Яков, изпратен от дома
Битие 27:41-28:9 14

Божията благодат насърчава Яков
Битие 28:10-22 14

Престоят на Яков в Падан-арам
Битие 29 16

Яков в Падан-арам Битие 29-34 19

Децата на Яков
Битие 29:31-30:24 19

Материалната победа на Яков
Битие 30:25-43 24

Бягството на Яков от Лаван
Битие 31 25

Подготовката на Яков да се срещне с Исав
Битие 32:1-21 27

Благословението на Яков при фануил
Битие 32:21-32 28

Срещата на Яков с Исав
Битие 33:1-17 29

Яков в Сихем
Битие 33:18-20 30

Оскверняването на Дина
Битие 34 30

Отново в къщи Битие 35 32

Завръщане във Ветил
Битие 35:1-15 32

Завършеното семейство
Битие 35:16-29 33

Последните години на Яков 34

Приложение 36

ЗА АВТОРА

Кийт Де Майо е роден през 1960 година в гр. Филаделфия, САЩ и е израстнал в италиано-американско семейство на емигранти, в което е имало постоянно напрежение и конфликти. Оцелял сред расовите размирици, изкушенията на уличния живот, алкохол и мисли за самоубийство, той среща Исус Христос на 18 години. След чудотворната промяна в живота му с Божията помощ Кийт завършва Пенсилванския университет със степен бакалавър по руски и китайски език и получава магистърска степен по образователна лингвистика през 1982 година.

Веднага след завършване на университета Кийт се оженва за Гейл, която е медицинска сестра.

След като учи една година в семинария и една година в Библейско училище, през 1986 година Бог призовава Кийт и Гейл на мисионерското поле. Служат в Китай, Хонг Конг и други азиатски страни. След като в продължение на десет години отправят молитви за България, през септември 1990 година Кийт и Гейл пристигат в София.

Понастоящем Кийт е директор на Библейското училище "Оазис на Любовта" – София.

Кийт и Гейл са членове на църквата "Грейс Фелоушип", гр. Тулса, Оклахома, с пастор Боб Йандиън.